

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vezeti

Hol a népképviselő?

Pécs, 1896. szeptember hó 17.

(***) Dicső parlamentünk, mely most lopja életét és éppen most készül végrendeletében Magyarországot újabb tiz esztendőre Ausztriának hagyományozni, kilenc millió forintjába került ugyan az adózó népnek s megszavazott ugyancsak az adózó nép terhére 2200 milliónyi költségvetést; de azt, hogy csakugyan a nép érdekeit képviselte volna, hogy működésében csakugyan a nép iránt való szeretet vezérelte volna, még a legjobb barátja sem foghatja rá.

De hát mit és kit képviselt tehát az a parlament azért a kilenc millióért, amit képviselői fizetés címén dugott zsebre attól a néptől, a melynek párnáit árverezik el az adóvégrehajtó, a melynek jótékony egyesületek és asztaltársaságok ruházzák föl gyermekeit, akik börtönbe jutnak, vagy öngyilkosokká lesznek, ha szédelgéseik, vagy sikkasztásaik napfényre kerülnek, vagy pedig Amerikába vándorol, hogy mindennapi kenyerét megszerezhesse!

Képviselte, igenis, a saját érdekeit, és hogy ezeket eredményesen képviselhesse, állami célok helyett szolgálta a pártcélokat, úgy, hogy ma van a magyarnak kormánypártja, van nemzeti pártja, függetlenségi pártja és pártonkívüli pártja,

de nincs parlamentjében népképviselő. Ambátor sokan óhajtják ezek közül — szinleg — az egészségesebb viszonyokat megteremtő új választásokat, titkon azonban az október és január elsejével esedékes gázsik után epekednek, a mibe, mint utolsó szalmaszálba, veti reményét furfangos kormányelnökünk. hátha még se lesz obstrukció, hátha kihuzhatja az időt tavaszig a hatalom birtokában. Mert bizony igen sok honatyánál tesz különbséget, vajjon kap-e 1600 kemény forintokat, vagy sem?

Az igazság szava keserű, de elvégre is a gonosz dolgokat nem szokás keztyüs kézzel cirógatni, hanem késsel szokták kivágni, ha a testet magát nem akarjuk a halált okozó vérmérgezésnek áldozatul dojni. Már pedig akár tetszik, akár nem, kimondjuk nyíltan, hogy a mai parlament gonosz daganat a nemzet testén, s hogy az adózó népek milliói minden verejtékes krajcárnál, a melyet az állam pénztárába befizetnek, a melyet a létfenntartás eszközeiért kifizetnek, azt kérdezik: hol van a népképviselő? Nincs! Sehol sincs!

A szabadelvűnek nevezett kormánypártnak minden működése, minden gondolata oda irányul, hogy fentarthassa azt a kormányt, a melytől mandátumát kapja; mert igen jól tudja, hogy a néptől az olyan kormánynak a támogatására, a mely

nem a nép, hanem egyedül csak a korona bizalmát igyekszik a maga számára biztosítani, mandátumot erőszak és vesztegetés nélkül semmi esetre se kapni. A szabadelvű párt előtt tehát, amely egyedül csak pártcéloknak szenteli minden idejét s minden tehetségét: ma már teljesen mellékes, csaknem ismeretlen dolog az ország és a nép érdeke.

A függetlenségi párt, amely évtizedeken át megóvta magát a bálványimádástól s a hazaszeretet oltárán egyedül csak a 48-as eszméknek tömjénezett, ma már a személykultuszt helyezte részint az eszmék kultusza mellé, részint fölé s a helyett, hogy mint egy test és egy lélek, egy érzelm által vezéreltetve és lelkesedve, egyesült erővel küzdene a nép érdekeiért: szerződés kötésre s feltételek megszabására van szüksége, hogy a választó kerületekben egymást ne gyöngítse s a mandátumokat mindegyik fél a maga számára biztosítsa, azokat a mandátumokat, a melyeket egyedül csak a nép bizalma nyujthat és szívesen is nyujt azoknak a képviselőknek, kik a nép s egyedül a nép érdekeit igazán képviselik.

A nemzeti párt, bármiként takargassa is sebeit, szintén két részre szakadt. Az egyik rész már is lemondott közjogi s katonai követeléseiről és elítélte a néppárt agitációját; a másik rész ragaszkodik még

A „Pécsi Figyelő” tarcája.

Durand és Durand.

— Egy bohózat életrajza. —

Megvallom őszintén, soha se viseltetem valami nagy bizalommal a Durandok családjára. A legelső Durand, a kivel — egy francia regényben — szerencsém volt megismerkedni, egy tengerész kapitány volt. Ez az ur, egy igazi tengeri szörnyeteg, a regénynek mindjárt a 2-ik oldalán elindult hajójával a havre-i kikötőből Kinába s hat hónapig oda maradt. Ugyanazon a 2-ik oldalán egy fekete szemű fiatal asszonykát hagyott itthon magára, a ki a 3-ik oldalán annyira unta magát, hogy a 4-iken már egy csinos udvarlója volt, a ki katonatiszt volt s szintén Durandnak hívták. Durand, — a tengerész kapitány, — mint előtte sejteni lehetett, az 58-ik oldalán megkapta a szarvakat s a história vége az volt, hogy mikor a nem tudom hányadik oldalán hazaérkezett, olyan kétségtelenül megbizonyosodott a felől, hogy az uzsonna ürügye alatt meghívta hajójára a fekete szemű asszonykát, meg a katonatiszt névrokonát és — a regény utolsó oldalán — a levegőbe röpítette hajóját magamagával, a hűtlen asszonynyal, csábítójával és a Kinából hozott értékes árukkal egyetemben

Ézóta a legnagyobb bizalmatlansággal,

mondhatnám, ellenszenvvel viseltetem a Durandok iránt.

— Ha valaki tengerészkapitány, mondtam magamban, — a ki hat hónapra oda hagyja a fiatal feleségét, annak sok mindent számításba kell venni: a többek közt azt is, hogy egy huszonkét éves asszonykának, a kinek fekete szeme van, (a fekete szemű asszonyok tudvalevőleg nagyon szenvedélyesek,) hat havi egyedüllét egy kicsit nagyon is sok. Anyira sok, hogy sok volna még ha kékszemű lenne is (a kékszemű asszonyok tudvalevőleg kevésbé szenvedélyesek,) s azért minden körülmények közt tulzott dolog olyan borzalmas tragédiát csinálni a dologból, mint a milyen egy hajónak száz ezereket érő kínai rakományával együtt, a levegőbe való röpítése! Még ha előbb kirakta volna az értékes kínai árukat, hagyján! . . . Azt, hogy valakit Durandnak hívnak, nem tekinthetem enyhítő körülménynek!

Még számtalan Durand-al találkoztam aztán a — kölcsönkönyvtárban!

Az egyik okos volt, a másik ostoba, a harmadik pazarul költekező, a negyedik gyalázatos fukar, költői hajlamu, a hatodik prózai, mint egy tőkehai, . . . sőt egy külsőleg egészen igénytelen könyvben találkoztam egyszer egy egészen kifogástalan, szeretetreméltó és kedves Duranddal, de a Durandokkal szemben táplálalt előítéletemnél fogva, ezzel se tudtam megbarátkozni.

Ilyen előzmények után ültem be a vig-

színház nézőterére, annak a vidám árnyalatu színháznak a legutóbbi premiére-jén. A színlapon fehérről feketére ez volt oda nyomtatva:

Durand és Durand

— Bohózat 3 felvonásban. Irta: Ordonneaux és Valabrégue. Fordította: Kürthy Emil. —

A Durandoknak irodalmi emlékeimben való legelső ósajpa merült fel emlékezetemben: a fejszarvazott tengerészkapitány, fekete szemű asszonykájával, csábítójával és értékes kínai rakományával teli hajójával és valami csöndes borszalom futott végig a hátamon.

Egy nappal a bemutató előadás előtt találkoztam ugyan, a Népszínház hátulso kis színészbejárója előtt, Kürthy Emil író-társammal, ki így szólt hozzám:

— Erősítse meg holnap estére az oldalbordáit, mert még soha életében nem kacagott annyit, mint a mennyit holnap este kacagni fog.

— Ugyan min? — kérdeztem tőle.

— A Vigszínház új darabjában, a Durand és Durand-on!

Énnek a kedvező jóslatnak dacára azonban se tudott elmaradni fentebb említett háborzongatásom.

— Szegény Kürthy kollegám — monologizáltam magamban, mialatt a színház megtelt közönséggel — hogy még kacagni tudjak a Durandokon? S hozzá még ket-tőn?! . . . Ön bizonyosan nem ismeri a fekete

a nemzeti aspirációkhoz s nem idegenkedik a revizionális törekvésektől; más szóval: a nemzeti párt egy része kormánypárti készül lenni a mandátum kedvéért; a másik rész pedig rózsafüzérrel a kezében zarándokol a Zichy Nándorok táborába s a néppárt segítségével igyekszik a legdiszesebb polgári hivatást: a képviselőséget megszerezni.

Az elvek és a politikai meggyőződés helyén tehát mindenütt csak a mandátum lebeg, ez az egyedüli cél, „amely után buzgó imádság epedez” ... százak ajakán. Bocssáson meg nekünk a költő nagy szelleme, hogy szózatának szavait ilyenképpen alkalmaztuk; de látva azt, hogy amíg a parlament tagjai, mindenről megfelelkezve, csupán a mandátum biztosításáért törnek magukat, az alatt tetszésük szerint fojtogatják ezeréves államunk bel- és küllellenségei szövetséges társaikkal a valódi liberalizmust, s tetszésük szerint irtják ki a hazaszeretet talajából a 48-as eszméket: teljesen jogosult az elkeseredés, a hazafias feljajdulás; jogosult pedig legkivált azért, mert a nemzet napról-napra szegényebb lesz vagyoniilag és erkölcsileg s oly utra tereltetik, a melyen kivesznek az „ősi erények”.

Ez a mai helyzet tiszta képe, ez a valóság és igazság, a többi mind agyrém. Ennek a hatása alatt csak az lehet az egyedüli fohászkodásunk: „Valódi népképviselő, jöjjön el a te országod!” ...

Felhívás előfizetésre.

Az évnegyed közeledte alkalmából felhívjuk a „Pécsi Figyelő” olvasóit előfizetéseiknek minél előbb való megújítására, a mely célra vidéki előfizetőink részéről a csatolt postautalvány szives igénybevételét kérjük.

A „Pécsi Figyelő” a jövőben is, miként a múltban, tántoríthatlanul kitart

szemü asszonykát, a szép katonatisztet, meg az értékes kínai rakományt, akit s illetve a melyet a borzalmas Durand a levegőbe röpített bajójával együtt! Én azonban ismerem ezt a viperafajzatot: a mely úgy csinálja a legborzalmasabb tragédiákat, mint a hogy a magunkfajta ember egy cigarettára gyújt rá! Csálódik! Nem fogok kacagni s a leggyengébb mosoly is rá fog fagyni az ajkamra ... Aztán felgördült a Vigszinház függönye és legördült, aztán újra felgördült, meg újra legördült s a harmadik felvonásban ismét fel ismét le és mikor vége volt *Ordonnaux* és *Valabrégue* urak darabjának, a színházból kitóduló közönség tömegében egy orvosbarátomat vettem észre, aki kiváló szakember a avédgimnasztikában és a lírikus versek költésében.

— Hahaha! — kacagtam én. — Kedves doktor, hahaha ... irjon nekem, hahaha!

— Hahaha! — kacagott ő. — Mit? Hahaha! Egy ... hahaha! ... lírikus ... hahaha! verset? ... Hahaha!

— Hahaha! — kacagtam újra én. — Nem, hahaha ... Valamit a kacagó görse ellen Hahaha!

— Hahaha! — kacagott újra ő. — Érre, hahaha ... nekem magamnak is szükségem volna! ... Hahaha!

És így kacagott a kitóduló közönségben minden második ember. Aki nem kacagott,

a függetlenségi és 48-as párt eszméi és programja mellett. Közel negyedszázados pályafutásunk fölment bennünket a bővebb önajánlástól.

Különösen érdekesnek ígérkezik a közelgő évnegyed az olvasó közönségre nézve a mennyiben a választások valószínűleg ebben az időben fognak végbemenni. A „Pécsi Figyelő” semmi áldozatot nem kímél, hogy minden irányból, de különösen a vármegye választási mozgalmairól, gyors és pontos értesítést hozhasson.

A „Pécsi Figyelő” tartalma és beosztása marad a régi, hivatásos ujságírók által előállítva. Közleményeink mindig aktuális eszméket ölelnek fel és meggyeszerzte visszhangra találnak.

Olvasóink szaporodtával kiadóhivatalunk napról-napra igyekszik a lap színvonalát emelni, egyre gazdagabb hírvonat és távirati rovat állván a közönség rendelkezésére, a miben nagyszámu vidéki és fővárosi tudósítóink járnak a szerkesztőség kezére.

Mióta a „Pécsi Figyelő” napilap lett, olvasóink páratlan felkarolása tette lehetővé, hogy folyton haladva, ma már lapunk a legjobban szerkesztett vidéki lapok közé tartozik.

Teljes bizalommal kérjük tehát olvasóinkat, hogy az előfizetési díjakat mielőbb beküldeni sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fennakadás álljon be.

Szerényebb körülmények közt lévő híveink számára a jövőben is fentartjuk a heti kiadást, melynek előfizetési ára negyedévenként csak **75 kr**; míg a napilap negyedévenként **2 frt 50 kr**.

Hazafias tisztelettel

„Pécsi Figyelő”

szerkesztősége és kiadóhivatala.

az csak azért nem tette, mert már nem bírták az oldalbordái.

Mikor elhagytam a színházat, azt mondtam magamban, hogy *Kürthy* Emőd író-társam kész próféta: csakugyan, nem kacagtam soha életemben annyit, mint a Vigszinháznak azon az új bohózatán! S minthogy a mai szomorú világban az emberiségnek az a legnagyobb jövendője, aki egészségesen meg tud kacagtatni bennünket, kibékültem a Durandok fajzatával, mint az emberiség jövendőivel.

A levegőbe röpített hajó Durand tengerészkapitánnyal, a feketeszemü asszonykával, a szép katonatisztet meg az értékes kínai rakományt olybá tünt fel előttem, mint egy engesztelő áldozat, a melynek sötét tragikumára az erkölcsi világrendnek mulhatlanul szüksége van, hogy mi fogyatkozásokkal telt emberek annál jobban meg tudjuk élvezni az élet vidám bohóságait.

Mikor éjféltajt az *Otthon*-klubunkból hazafelé ballagtam, az *Oktogon*-tér sarkán két hang ütötte meg a fületem:

— Hahaha! — szólt az egyik.

— Hahaha! — felelte rá a másik.

... Ezek a Vigszinház új darabjáról, a Durand és Durand-ról társalognak, — szóltam magamban és az emberiség jövője iránt teljesen megnyugodva mentem haza.

Márkus József.

H i r e k.

Pécs, 1896. szeptember hó 17.

Légyott a temetőben.

— Dráma 3 felvonásban. —

Első felvonás.

(Otthon.)

Vilma: Gondolod?

Berta: Ah, milyen regényes! Temetőben, holdvilágos estén, epekedve várni a szeretett férfit. Szívünk dobog, félünk, reszketünk ... ah! ... a haraszt ziseg ... egy alak közeledik ... ő az ... igen, ő ... a szeretett, a drága!

Vilma: Ejnye, be szép! Melyik regényben olvastad ezt, kedvesem?

Berta: Ne gunyosódj. A szerelem ékeszólóvá teszi az embert.

Vilma: Hogyan, te is?

Berta: (sóhajtva) Igen, én is. Mióta abban a szerepben láttam, ah! azóta minden gondolatom nála időzik. Az ő neve buzdít, ha dolgozom, az ő képe lebeg előttem, ha a sok udvarló kísértésbe visz. Folyton kedves arcát látom s boldognak érzem magam, pedig boldogtalan vagyok. Szerelmem boldogít, de a bizonytalanság, hogy nem fog viszont szeretni, kétségbeejt.

Vilma: (Ki megdöbbenve hallgatta barátját) Te szerencsétlen! Csak nem vagy szerelmes egy színészbe?

Berta: (szomorúan igent int.) Ezért látok egy idő óta ilyen ábrándozónak. Szerelmes vagyok, igen (magán kívül) szerelmes! De (hirtelen elborulva) nincs reményem, hogy ő valaha viszont szeressen. Hogyan is kívánhatnám, hogy én rám gondoljon, a szegény varróleányra, mikor övé lehet a legszebb asszony!

Vilma: (türelmetlenül) De engedd, hadd folytassam kalandomat. Tehát ma este 10 órára rendez-vous-t adtam neki a temetőbe. Ugy félek! Érzem, hogy rosszul tettem és mégis szívem azt mondja, hogy ne törődjem a világgal, a szerelem a legfőbb hatalom, a szerelem jogán jogom van hozzá; szeretem!

Berta: (méltatva) Igen, jogom van hozzá! ... Kedvesem, ugy-e holnap reggel eljössz?

Vilma: (gyanakodva) El. (Megcsókolja és el.)

Második felvonás.

(A temetőben)

(Este fél 10. A kaposvári temetőre oda tűz a hold, szelid szellő leng a fák között.)

Berta: Végre itt vagyok. Reszket minden tagom, fejem szédül, de mindegy, végre meg akarom tudni, hogy szeretsz-e (A távolban halottat szállítanak. Megborzadva lehunyja szemét.) Ah, milyen regényes! Szegény Vilma, szegény Vilma. Legjobb barátom voltál és most hogy kijátszalak. De te mondad, a szerelem jogán jogunk van ahhoz, a kit szeretünk; mindketten egyet szeretünk, győzzön az asszonyi fufang. (Felhők gyülekeznek, a hold elsötétül, a távolban kutyaugatás és kísérteties hangok.) Még sem jön! Pedig már féltiz bizonyára elmúlt s ha soká késik, úgy Vilma is itt lesz. Oh nagyon félek! Nem jobb volna-e hazamenni? Még sohasem maradtam ki ily soká hazulról. Oh, én rossz leány. (Keservesen sir. Az eső kezd permetezni, majd mind sürűbben esik. Berta egy fa alá menekül. Negyed órai zivatar után az eső eláll. Most az uton Vilma jön; átvá az arrafelé siet.)

Berta: (Lépteket hall) Már tíz óra! Istenem mi lesz velem? (Vilmát megpillantja) Hah ... Vilma itt! Jaj de félek! (A hold ismét előbuvik, nemsokára a kaszárnya órája egyet üt.) Nem jön ah, nem jön.

Vilma: (Bertát észre nem véve) Hogy

átástam! Nem is tudom, minek indultam el felhős időben. Gondolhattam volna, hogy ugy sem jön el. Oh, én bolond! (Megindul. A mint a fa mellett elhalad, Berta hangos kiáltással a nyakába borul.)

Berta: (Esdő hangon.) Meg tudsz e bocsátani? Én is őt vártam. . . .

Vilma: (Megdöbbenése eloszlik) Szegény barátom . . . Jer, légy erős; én is . . . én is kiábrándultam! Vigasztaljon bennünket az a tudat, hogy egy férfit szerettünk s mindketten vesztések vagyunk. Ezután kölcsönösen vigyázzunk egymásra, s nem leszünk, ah . . . ilyen meggondolatlanok.

Berta (távozás közben:) Milyen fájdalmas . . . Milyen regényes . . .

Harmadik felvonás.

(A színész lakásán)

A gazdaasszony (a színészhez, ki 24 óra óta nem volt otthon.) Tegnap két levele jött. Egyik reggel, másik délután.

A színész (ki miután mindkét levelet elolvasta, homiókára üt, s csak ennyit nyög) Oh, ah, ah! . . .

Fkt.

Napirend 1896. szeptember 18-án.

Naptár: péntek, szept. 18. — Róm. kath.: Tamás. — Prot.: Titusz. — Görög-kel. (szept. 6.) Mihály. — Zsidó: Tischri 11. — Nap kél 5 óra 26 perckor; nyugszik 5 óra 47 perckor. — Hold kél délután 4 óra 31 perckor; nyugszik éjjel 1 óra 24 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 16 Celsius fok meleg, légnomás 753. — Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hosszabb ideig állandó száraz, meleg idő várható.

— (A király adománya.) Ő felsége a király a baranyamegyei hadastyán egyesület pécsváradai fiókegyületének 50 frt segélyt adományozott.

— (Frigyes kir. herceg Baranyában.) Frigyes kir. herceg most napok óta baranyamegyei birtokán időzik, hol nagyban készülnek az őszi vadászatokra. Holnapra várják a kőrösi új kastélyba Izabella kir. hercegasszonyt és leányait, kik két heti tartózkodásra érkeznek oda.

— (A felekezeti középiskolák felügyelete.) A vallás és közoktatásügyi miniszter a felekezeti középiskolák meglátogatására s azokban az állami felügyelet gyakorlására az 1896/97-ik tanévre kiadta a megbízásokat. E rendelet szerint a dunaméltői ev. ref. egyházkerület fenhatósága alá tartozó győnki algimnáziumra, a dunántúli ev. ref. egyházkerület főhatósága alá tartozó csurgói főimnáziumra és a dunántúli ág. ev. egyházkerület főhatósága alá tartozó bonyhádi algimnáziumra nézve Spitzkó Lajos székesfehérvári tankerületi főigazgató biztatott meg a felügyelettel.

— (Himen táblája.) A pécsvárosi anyakönyvi hivatal házassulandók kihirdetési tábláján mai nap a következő új jegyespárok nevei olvashatók:

Krausz Gyula, izr., Pécs — Winkler Zsanette, izr., Bonyevác;

Kles András, róm. kath., Pécs — Plattnek Mária, róm. kath., Pécs;

Alter Salamon, izr., Budapest — Fischer Riza, izr., Pécs;

Szentai Zsigmond, róm. kath. Kis-Telek — Vetzl Magdolna, róm. kath., Pécs.

— (Kegydijak a megyénél.) A tegnap megtartott állandó választmányi ülés fog-

lalkozott özv. Kondor Ferencné és özv. Góni Józsefné utkararók özvegyeinek kérvényeivel. Mindkettő részére évi 30—30 frt kegydíjat hoztak javaslatba a közgyűlésnél.

— (Nyilvános köszönet.) A „Pécsi műkedvelők egyesülete“ által f. hó 13-án rendezett jótékonycélu milleniumi szüreti jelmezzünnepélyen felülfizettek: Erreth János 5 frt, Scholz Gyula 5 frt, Madarász Béla 5 frt, Márkus Teréz 3 frt, Engel Sándor 3 frt, Zsinkó J. 3 frt, Erreth Lajos dr., Szeredi J., Pozsgay A., Lechner J., Eisner Dócsi, Kohárits N. J., Ruepprecht Nándor, Kindl József, Dollinger András 2—2 frt, Hanny G. 1 frt, N. N. 40 kr, Cserdi N.-né 40 kr, Kész Ernőné 20 kr. A szüreti ünnepélyhez szőlőt adományoztak: N. N. 600 fűrt szőlőt, Márkus Teréz 150 fűrt szőlőt és különböző tárgyakat az árveréshez. Sillay 2 kosár szőlőt, Hegedüs N. urad. számtartó, Jankovits Hugó és Beyer 1—1 kosár szőlőt. A diszmenethez fogatokat kölcsönöztek: Ratkovits, Scholz Gyula, Sillay, Hirschfeld és Maletter urak. A diszmenethez nyerges lovat kölcsönöztek: Hamerli, Kovácsics, Dócsi, Reichenauer és Petrovits urak. A kert díszítéséhez a városi hatóság 122 darab zászlót kölcsönözött. Fogadják a nemesszívű adakozók az egyesület köszönetét.

— (Somogy megye bábái.) A közegészségügy s különösen pedig a gyermek egészségügy és gyermekszaporodás tekintetében Somogyvármegye közönsége sok áldozatot hozott a legutóbbi időben. A megye ugyanis másodrangú bábaképző intézetet létesített, a hol ugyszólván ingyen tanították és tartották a bábanövendékeket. Rövid idő alatt 228 bábát képeztek ki és elérték, hogy most már csak 50 cédulás baba van a megyében s remélhető, hogy rövid idő múlva egy sem lesz.

— (A betörő hagyatéka.) A Pécssett Lauber Rezső és Kullmann József meglapása miatt elítélt Hisz Henrik, rovott multu betörő után most, hogy a fegyházba szállították, a kir. ügyészségnél a következő hagyatéka maradt: 4 forint 65 kr. készpénz, 1 bőrtárca, 1 radirgummi, 3 kis gomb és cédula, 2 db páratlan keztyű, 1 köteg vastag spárta, 1 éles törszerű bosnyák kés hegyén tokkal, 1 vörös paplan, 2 lepedő, 1 F betűs fehér ing, 1 fehér kendő és 1 esernyő. A kik a betörő hagyatékára igényt tartanak, 30 nap alatt jelentkezzenek az ügyészségnél, mert ellenkező esetben a betörő hagyatéka — melyhez ugyis lopás útján jutott valamikor — el fog koboztatni.

— (A pécsi munkásképző-egylet) jövő szombaton, f. hó 19-én a Scholtz-féle sörházban ének, szavalat és monolog-előadással egybekötött táncmulatságot tart. A mulatságon a zenét Korodi Károly zenekara szolgáltatja. Kezdeté délután 4 órakor. Beléptidij 30 kr. Ugyanez egyet jövő hó 3-án tartja tánciskolai megnyitó-ünnepélyét, ugyancsak a Scholtz féle sörházban.

— (Az új ötkoronások.) A pénzügyminiszterium, hir szerint, öt koronás ezüst tallérokat bocsájt forgalomba. Az új tallér nagyságára vonatkozólag szintén megtörtént már a megállapodás. Az új ötkoronás tallérok nem lesznek ugyanis sokkal nagyobbak

az ezüst egyforintosoknál. Az új pénz kényelmi szempontból valószínűleg oda jut, mint ahol behosták az öt frankos tallérokat: nem igen használják. Az új pénz metszési munkálatain most dolgoznak.

— (A vándorló beléptijegy.) Az izraeliták mai ünnepén — mint tegnapi lapunkban jelestük is — a templom tulssufoltóságának elkerülése végett névreszólo beléptijegyek mellett lehetett csak a templomba bejutni. Az izraelita hitközség előljárásságának kértére már a tegnapesti ájtatosságnál is a rendőrség őrizete ellen, hogy csak beléptijegygyel ellátottak juthattak be a templomba. Az ellenőrzés közben astán Selényi Antal rendőrbiztos kezébe egy olyan beléptijegy került, mely tanuló számára szólt és mégis egy meglett ember mutatta ast fel. A rendőrbiztos perese kérdőre vonta az idegen jeggyel ájtatoskodni akarót, a ki aztán bevallotta, hogy a jegyet egy ismerősétől kapta, a kihez az azt eredetileg birlaló tanulótól került. A vándorló beléptijegy a rendőrbiztos erre elkobozta, a mi hasonló visszaélés elkövetésének kikerülése végett célirányos is volt.

— (Tolvaj lakatoslegény.) Pap Mihály kaposvári lakatos mesterhez beállított a napokban egy magát Zmára József, drinovcai illetőségűnek mondott lakatoslegény és munkát kért. Pap felfogadta és mert a nagykanizsai ipartestületnél kiállított munkakönyve rendben volt a legénynek, pár napi munka után adott is neki béréből 12 frt előleget. Mikor azonban a pénzt zsebre vágta az új legény, egy őrizetlen pillanatban felpakolta a ruháit, de még a gazdájának 5 frt értékű szerszámát is s azzal odább állott. A tolvaj lakatoslegényt most keresi a rendőrség.

— (Körözött pincér.) Ketterer Mihály, tolnamegyei születésű pincér, vándorlásai közben eljutott Ipolysághra s ott egy alkalommal gondatlanságból súlyos testi sértezt okozott egy társán. Az ipolysághi törvényszék ezért egy havi fogházra 5 frt pénz büntetésére ítélte. Miközben ügye a felsőbb bíróságoknál volt, Ketterer elment Ipolysághról s legutóbb a baranyamegyei Vihnyén tartózkodott. Most, hogy jogerősé vált az ügyben hozott ítélet s azt ki kellene töltenie, keresték Vihnyén, de ott nem találták s azt sem tudják, hova ment. Az ipolysághi ügyészség ennél fogva elrendelte a köröztetését s megkereste a pécsi rendőrséget is, hogy az ismeretlen tartózkodásu elítéltet keresse, nem tartózkodik-e itt valahol? Ketterer 31 éves, nőtlen s a kaposvári 44 ik gyalogezred tartalékos. Feltalálása esetén büntetése kiállása véget átadják a királyi ügyészségnek.

— (Hűtlen aranyóra.) Titokzatos lopási eset foglalkoztatja most a rendőrséget. Egy ifju ember ez ügyben a panaszos, ki tegnap este még egy patent arany óra tulajdonosa volt, s ma reggelre kelvén, azt vette észre, hogy arany órája hűtlen lett hozzá. Hogy ez mikép történhetett meg, maga sem tudja, mert nem szokott se nyitott ablak, se be nem zárt ajtó megett aludni egyszer sem. Hogy lefekvésre tért, az arany óráját odatette az órartóra; máskor is oda szokta tenni s minden reggel ott is találta még, csak

ma nem. Pedig az ajtó zárva, az ablakok a szobában csukva voltak. Hogy az óra mégis eltűnt, ez hát valóban titokzatos eset. Egy kis világosságot csak az ad a dologra, hogy a fiatal ur csak elsoje óta lakik a szobában s nem lehetetlen, hogy az előtte ott lakó szobaurnak még egy kulcsa is volt a szobához s azt használta valaki az éjjel s csábította hűtlenségre az aranyórát. A vizsgálat folyik a titokzatos ügyben.

— **(Gondnokság alá helyezett asszony.)** Mint a pécsi kir. törvényszék mai nap közhírré teszi, **Leitner Józsefné** szül. **Hoffmann Erzsébet**, 25 éves, róm. kath. vallásu, lancsuki lakosnő elmebaj miatt gondnokság alá helyezett.

— **(Állatjárványok.)** Mint az alispáni hivatal mai nap értesítette a városi tanácsot, megyénk Szent-Dienes, Nagyharány, Zaláta, Luzzok és Oszró községeiben, úgy a Beremendhez tartozó Ujmajor pusztán, valamint a Petárda községhez tartozó Bakárka pusztán a szarvasmarha állomány közt uralkodó ragadós száj- és körömfájás, Sziget, Búdösa, Áta és Nyugot-Szent Erzsébet községek és Búdösfához tartozó Bodorka pusztán a sertésállományban uralkodott sertésvész megszűnt. Ellenben fellépett a sertésvész Szellő, Gadány és Sepse községek sertésállományában; a ragadós száj és körömfájás pedig Olasz, Bogdása, Birján, Püspök-Bogád, Somberek, Maráza, és Kölked községek szarvasmarhaállományában.

— **(A szinügyi bizottság ülése.)** A szinügyi bizottság szombaton délután 3 órakor a városház közgyűlési termében **Kardos Kálmán** főispán, szinügyi bizottsági elnök elnöklete alatt ülést tart. Az ülés tárgya lesz a szinügyi albizottság tegnapi ülésén készített színházberleti szerződés letárgyalása, a melyet ha a szinügyi bizottság plenuma elfogad, egy még e hónapban egybehívandó rendkívüli városi közgyűlés elé fog a szerződés terjesztetni, hogy az a jövő hó 1-jére jóváhagyassék.

— **(Dupla vagy semmi.)** A pécsi szocialisták — úgy látszik — nincaenek megelégedve a legutóbb tartott népgyűlésük eredményével, mert f. hó 27-dikére (vasárnapra) ismét nagy népgyűlést akarnak egybehívni. A népgyűlés programja ugyanaz, lenne, mint a multkoré volt vagyis „dupla vagy semmi“ mondják az egybehívók, csak az a kérdés, hogy a szocialista prédikációk hasonlóké a töltött káposztához — bocsánat ez utóbbiakról a hasonlatért — és az elvtársak gyomra beveszi e azt a mit először is a csak a Budapestről lehozott segítség birt velük végighallgattatni. Egyébiránt a népgyűlés megismétlésének — a mint halljuk — az a fő oka, a pécsi vezérkolompok elől elbeszélte az időt a budapesti vendég sők a „ne hagyd magad Schlesinger“ elvénél fogva maguk is szerepelni akarnak. Hiszen nem azért agítálnak folytonosan, hogy még ne is beszélhessék ki magukat kedvükre.

— **(Leégett asztag.)** Áta községben **Hebeling András** ottani lakosnak a háza megetti szérűskerben levő buzaasztagja f. hó 12-én este fél 9 órakor ismeretlen okból kigyulladt és porig égett. A tüzet csak hajnali

3 órára birták végleg elnyomni. Szerencsére, hogy csendes idő volt, mert esetleg szél folytán a tűz könnyen átterjedtetett volna a szérűkert többi asztagjaira is. A kár így is 400 frtot tesz ki s a leégett asztag biztosítva sem volt.

— **(Tűz Belvárdon.)** Belvárd községben f. hó 10-én este 8 nra kor kigyulladt **Vajda József** ottani lakos présháza s egy órai égés után le is égett. A náddal fedett présház és benne több horró a tűz martaléka lett. Az okozott kár mintegy 190 frt, a mely — mivel a leégett présház nem volt biztosítva — nem is térül meg. A tűz oka ismeretlen.

— **(Szaladj, francia.)** A cselédmizériák egy eklatáns példája esett meg ma reggel egy uriházban. Cselédet tartanak ott, olyat azonban, kinek éjszakára hazameneteli engedélye van s aki e szerint reggel köteles beállítani a szolgálatba. Megcselekedte azonban a leányzó, hogy már több ízben olyan időben ment reggel a szolgálatába, mikor az egész ház talpon volt már s a háziasszony nemcsak a reggeli dolgokat végezte el helyette, de még a kávéhoz való tejet is mehozta a boltból s rendben elvégezvén mindent, a szolgáló kisasszony csak akkor jelentkezett. Ma is így történvén a dolog, a háziur már megsokalta ezt s a leányt kézzelfoghatólag akarta rendre megtanítani. A leány anyja azonban ugyanabban a házban „udvarol“ valakit, ahol leánya szolgál s ne szét vevén e dolognak, berohant oda és leányának védelmére kelvén, olyan ribillió keletkezett, hogy beillett egy kis csatának is. A csatában az asszony húzta a rövidebbet s rögtön futott a rendőrségre, honnan **Selényi Antal** rendőrbiztosot hívta a helyszínére, azzal, hogy jöjjön gyorsan, mert a leányát agyonverik. A rendőrbiztos a helyszínére ki is ment, ott persze a való tényállásról meggyőződván, berendelte a nyelvelő anyát és későn járó szolgáló kisasszonyt a rendőrségre s ott rövid uton kibékítette őket a háziasszonyával az alatt a feltétel alatt, hogy ha a leányzó még egyszer nagy urak módjára kel lel, egyszerűen küldjék el a szolgálatból rögtön s ne szaladjon az asszony a rendőrségre, segítséget kérni, hogy agyon ne verjék a kedves leánykáját. Persze, a megbékült anya ezt szívére is kötötte a leányának, az pedig erősen meg is fogadta; hanem, hogy megtartja-e, az más kérdés. Hja, a szolgáló kisasszonyok ma már minden tekintetben kiváltságos kasztot akarnak képezni s még abban is, hogy ha rendtelenségükért rövid uton leszámolnak velük, azt vidikálják maguknak, hogy agyonveretnek és megszabadjanak, mint hajdan a hős franciák!

— **(Gondatlanságból halálos szerencsétlenség.)** A Dunagőzhajózási Társaság Vasas községben levő második számú bányaknájában tegnap reggel 8 órakor szerencsétlenség történt. **Varga József** és ifju **Papp János** bányamunkások az aknában az aknazsomp kitisztításával voltak elfoglalva. A kitisztítást tegnapelőtt este 6 órakor kezdték és egész éjen át dolgozva, a munka háborítatlanul folyt. Reggel a szintén velük dolgozó **Poszda Jakab** nevű bányász lámpáját elolttva, a nélkül, hogy nekik szólt volna,

fellépett az egyik felhúzó gépre és felhúzatta magát az aknából. A lent maradtaknak reggel 8 órakor **Csurda Károly** munkafelügyelő azt a parancsot küldte, hogy jöjjenek fel, mert másik aknába fognak menni. A két munkás fel akart lépni a felhúzó gépre, mikor a másikon lefelé jött **Poszda Jakab**, minden jelzés nélkül. A két munkás a gépek közé szorult és olyan sérüléseket szenvedett, hogy félholtan vitték őket a vasasi bányász kórházba. A szerencsétlenség színhegyére a hivatalos vizsgálat megejtése végett **Vaniss Sándor**, járási főszolgabíró, **Trixler Rudolf** dr. járásorvos és **Ujvári Géza** jegyzőkönyvvezetővel kiment s ott **Harmos Árpád** dr. társulati orvos és **Kosztella János** bányagondnokkal egyetemben megejtette a hivatalos vizsgálatot. Az egyik áldozat **Varga József** eszméletlen állapotban levén, nem volt kihallgatható s csak a másik áldozatot ifju **Papp János**, hosszubetényi születésű bányászt lehetett kihallgatni, a ki a fentebbiekben adta elő a szerencsétlenség megtörténtét. Kihallgatta aztán a bizottság **Molnár László**, **Bence Ferenc**, **Horváth Sándor**, **Csurda Károly** és **Fasching József** bányászokat és **Kosztella János** bányagondnokot is. A kihallgatásokból kitűnt, hogy a szerencsétlenség előidézésénél vétkes gondatlanság terheli **Poszda Jakab** bányászt, a ki mikor leszállt az aknába, az emelőgép kezelőjének azt mondta, hogy oda lenn minden rendben van, de a gép kezelőjét is, a ki jeladás nélkül bocsájtotta le az emelőt. A szerencsétlenül járt bányászok életéhez kevés remény van.

— **(Fehér emberek.)** A budapesti városháza tanácskozó termébe, ahol egész éven át az adófizető polgárokat érdeklő ügyeket intéznek el nagy vitákkal, hosszú tanácskozásokkal a város atyái, bevonultak a legujabb magyar történelem egyik legnevezetesebb részének szereplői. Más volt a levegő, mint egyéb alkalmakkor lenni szokott, a karzatokon összegyűlt nagy tömeg kíváncsian hallgatta a beszédeket, melyeknek minden szava egy csodás korra emlékeztette az embert és el nem tagadható meghatottsággal nézte mindenki azt a sereget, mely elfoglalta a városatyák padjait. Öreg emberek, kiknek gyér hajzatát hófehérre festette az idő s a kiknek minden beszéde oda lyukad ki, hogy „rövid már az élet!“ ültek a padokban és felülről nézve, olyan volt a kép, mint mikor nyári napon a tiszavirág él, sürögve forogva, haldokolva. Fehér haj, reszkető kéz, ráncos arc — ilyet láthatott mindenki és visszagondolván a multa, amikor éles, haláltosító kardot forgattak a most már reszkető kezek, sűrű fekete haj volt az ősz fürtök helyén és villámokat szórtak a ráncok között most már eltűnő bágyadt fényű szemek, mindenkinek az elmulás jutott az eszébe. Az elmulás, melyet nem kerülhet el a hős sem s amely kérlelhetetlenül hatalmába kerit mindenkit. Országos honvédgyűlésre gyűltek össze azok, akik a mai nemzedéknek személyes tapasztalataik után tudnak még beszélni a 48-as idők eseményeiről. Caupa fehér ember. Mind vitéz honvéd volt, aki türte a hideget, meleget, éhezett, fázott és most botra támaszkodva, lassan mászta meg azt a néhány lép-

csőt, mely a tanácskozó terembe vezette. Régi pajtások, kik hosszú évek során át nem látták egymást, újra találkoztak és megeredt a szó a régi szenvedésekről, régi dicsőségről, de minden emlékezésnek ugyanegy lett a befejezése: öregszünk erősen, ki tudja, látjuk-e még egymást valaha? Valami megható volt ebben az országos honvédgyűlésben. Az első szó, mely elhangzott, az elnök megnyitó beszéde a halálról szólt és a sok ősz fej némán bólintott helyeslést, amikor az elnök konstataálta, hogy egy év óta is erősen megrikultak az öreg honvédek sorai.

— A mi korunkban egy év is nagyon sok idő, szólt és igazat adott neki mindenki.

Közel 50 év röppent el fölöttünk azóta, amióta ezek a fehér emberek harcba szállottak a haza függetlenségeért és szabadságáért. S az idő kerekének forgását nem lehet megállítani, szigorú következetességgel pörgeti le a napokat, hónapokat, éveket, új nemzedékek születnek, örök pihenőre térnek az öregek és maholnap nem lesz már élő tanuja a magyar forradalomnak. Most még szép számmal voltak együtt, de természetesen elenyészően csekély számmal ahhoz a sok ezerhez képest, aki mind a küzdők sorában állott 46 évvel ezelőtt, ki tudja, hányan költöznek el közülök ez árnyékvilágból, mire újabb gyűlést fogják tartani?!

— **(Kinek a pap, kinek a papné.)**

A magyar népnek ezt a humoros közmondását juttatja eszünkbe az a körülmény, hogy egy bizonyos vidéki városban (tessék köztük

válogatni, hiszen Budapesten kívül az egész Magyarország-vidék) már hetek óta nagy tanácskozások folynak az ott állomásozó ezred tisztjei között. Nehéz kérdés eldöntésén törik a fejüket és nem tudnak megegyezésre jutni. Ha a rendes délutáni alvás után szépen felöltözködve összegyűlnek a kávéházban, egyre és mindig ugyanarra a kérdésre térnek vissza, de mindaddig eldöntetlen a kérdés, mely abban áll, kinek van igaza, a brigadérosnak-e, vagy a divizionáriusnak. Mind a két ur tudvalevőleg igen hatalmas és nem régen rövid egymásutánban mind a kettő meglátogatta az ezredet, hogy a legénység kiképzéséről meggyőződést szerezzen magának. Elsőnek jött a kisebbik ur, a brigadéros. Műértően végig nézte az előtte álló katonákat, kiment velük a gyakorlótérre, ahol exercirozniok kellett, azután ismét a kaszárnyát vette beható vizsgálat alá. Minden szobában megfordult, kinyitotta még a kályhák ajtait is és nagy komolyan bekukucskált a kályhalyukba, de az egész vizsgálat ideje alatt nem talált semmi kifogásolni valót. A szemle végeztével kifejezte meglepedését ezeket mondván:

— Ezredes ur! Azt hittem, hogy mégis fogok valami kifogásolni valót találni, de kénytelen vagyok bevallani, hogy az ezrednél nincs semmi kifogásolni való!

Elképzelhető, mennyire örült az ezredes és vele együtt a tisztikar. El is határozták nyomban, hogy a másik nagy ur, a divizionárius látogatásakor mindent úgy rendeznek

el, mint ahogyan most volt, legalább előre is nyugodtak lehetnek afelől, hogy a másik generális is meg lesz elégedve. A legénységet ugyanabba a ruhába öltöztették, aombok éppen úgy fényltek, a tisztaság csak olyan volt, mint a brigadéros látogatásakor, sőt még a kályhalyukon sem történt semmi változás és így elkészülve nyugodtan várták a másik nagy urat. El is jött és úgy ment minden, mint a karikacsapás. A tisztek előre örültek, milyen fényesen fog kiütni a szemle és teljes nyugalommal a önbisalommal várták a második dicsőretet. De ez nagyon furcsán hangzott. A divizionárius ugyanis összeráncolva homlokát, így szólt a köréje gyűlt tisztekhez:

— Uraim! Önök nem jó uton haladnak. Azaz, hogy jó uton arra, hogy az ezredet, mely mindig a legjobbak közé tartozott, tökéletesen elrontsák. A hibákat, melyeket százával láttam és találtam, nem akarom, de nem is lehet felsorolni. Reményem, jövőre másképpen lesz minden.

Igy a másik generális és az ezred kétségbeesett tisztjei most nap nap után azon tanácskoznak, kinek volt hát igaza: a brigadérosnak-e vagy a divizionáriusnak?

— **(Erőszakos tolvaj.)** Drávi Mari, hatéves kis leánya, csaknem áldozata lett tegnapelőtt Gadányban egy eddig még ismeretlen tolvaj asszonynak. A kis leány a szülei után a szülőbe akart menni, a mikor találkozott egy öreg asszonynyal. Az asszony hozzá csatlakozott, megkérdezte tőle, hová

közben súlyos csapásaikkal elszédítették, nejét karjai között ölték meg, s kis gyermeküket elragadták. Az öreg Tamást megkötözve hurcolták el, a vezérok elé vitték; az nem ölette meg, mint sok más elfogottat, meghagyta életét, hogy kínos rabságba vesse, honnan csak évek múlva menekülhetett meg megtörve testben lélekben. Hogy minél távolabb lehessen kinszójától, ide jött, s azóta mint koldus tengeti életét; csak a bosszuérzete tartja benne még ragaszkodását kínos napjaihoz.

— S az eltűnt gyermekekről nem hallott semmi hírt sem az öreg Tamás.]

— Hiába kutatta, kereste, nem tudhatta meg, hogy vajjon él-e a szegény kis árva, vagy ellenségei kinszó kezei között régen kiszenedett. Majd meglátom szeretteimet, ott az égben — szólt ő maga — csak bosszumat kielégíthessem lelketlen ellenségemen. Reményem nem él már vén keblében, csak a bosszu, az édes bosszu . . .

— A virágok hónapjában, hangzik a felelet a szülők ajkairól.

— Igen, a virágok hónapjában; mily szép is lesz az, ha majd fürteid fölé a menyasszonyi koszoru simul s kebleden a tavasz legszebb virágait viseled, kedves Juliskám.

S a barna Jolánka karjait átfonva mosolygó barátnője fehér nyakán, susog neki arról a boldogságról. Óh, mily merev tekintettel nézi őket Loránt; mily erőfeszítéssel igyekszik kőbbie fájdalmát elnyomni, miként szenved és mégis örvend barátja boldogságán. Csak akkor kapja el tekintetét ijedve, mintha tiltott gyümölcsöt élvezett volna, midőn az ifju Szivós jobbát megfogva, baráti szivélyességgel hívja meg násztünetpélyére; neki ad hálás szive mindenben elsőseget, mint élte megmentőjének s így ebben is.

— Igen, igen, jöjjön el, jöjjön, hangzik tulvilági szózatként Loránt felé Juliska esdő kérelme, s megígéri, meg, eljövételét.

Pedig úgy szeretne inkább leborulni az imádott leánya előtt s kieszeni tőle a kegyet, a jótéteményt, hogy tiltsa el látásától, hogy . . . hogy . . . űsse el köréből, őt, a szerencsétlent . . . Talán akkor emésztő fájdalmában szive megszűnnék dobogni s ő megválna e sivár, szenvedéssel telt földi létől. S egyszerű koporsójára talán a szeretett leány is vetne egy-két göröngyöt s fejfájára hullatna egy igaz, hű, hálás szivből eredt forró könnyüt . . . De nem érdemelné meg még a föld alatt sem a csendes nyugalmat, ha a szerető szivek boldogságát tönkre tenné . . . nem . . . nem . . .

megy; majd cukrot adott neki és behívta a közeli erdőbe egy kis forráshoz, hogy igyék, mert szomjas lesz, mire a szőlőbe kiér. A leánya gyanutlanul ment az aszonymnyal, a ki bent az erdőben ki akarta venni a füléből az arany függőket. A leány est nem engedvén, a lelketlen asszony erőszakkal kizsakította füléből a függőt a agyba főbe vevén és fojtogatván a halálra rémült leányt, leszedvén róla a felső ruháját is a asszal ott hagyta az erdőben. A kis leányt úgy találták meg később arra járó emberek, a kik astán hasa vezeték szüleikhez. Az erőszakos olvajt most erőlyesen nyomozzák.

— (Itt az ősz!) Bizony itt van, ha hivatalosan, naptár szerint nem is köszöntött be, ha ragyogó kék ég mosolyog is még ránk — de a levelek már hullanak s a mi főbizonyíték — az uszodákat nemsokára becsukják. A nyári foglalkozás, sok embernek szenvedélyes és egyetlen mulatsága, a fürdés a mai nappal véget ért. Nem is volt sok köszönet benne az idén, legfeljebb néhány szenvedélyes fürdő, no meg mindig fürödni, lubickolni kész nebuló-sereg varázsolt életet a nyári hónapokban az uszodákba. Szeptemberben azonban a nebulókat az iskola padjai közé fogták s az uszodák kihaltak, bezárhatják őket immár bátran, csöndesen várhatnak a következő nyárig, addig alig fog valaki beléjük kívánczolni. Mert hisz hullanak a levelek, itt van az ősz! . . .

Művészet, irodalom.

○ A színház címmel színművészeti és szépirodalmi napilapot indítanak meg jövő hó közepén Kecskeméten, a kecskeméti új szin-

ház megnyitásakor Bók és Gyula és Pesti Kálmán. A lap célja lesz naponkint a színház közlése, az előadandó darab ismertetése, színművészeti cikkek és a színházi krónika adása. Ily színházi lap van már Debrecenben is s a mint halljuk, Pécsen is fog egy megjelenni „Thália” címmel.

○ Magyar színház. Ily címen új színházat alapít Budapesten egy részvénytársaság, melyben Evv a Lajos, a népszínház bérletje is benne van. Az új színházra vonatkozólag ránk pécsiekre nézve az az érdekes, hogy építési tervzetét Lang Adolf építész, a pécsi színház és az új városház tervezője készíti.

○ Albatross sziget lakói címen egy regénykötetet bocsájt sajtó alá Cettler Rezső Budapesten, melyet előfizetés útján óhajt kiadni az irodalom-kedvelő közönség pártfogása mellett. A regény tárgya kalandos menettű, főleg az ifjúságot érdeklő. Utleírásokkal, szövevényes mesével telve. Az első rész: „A szigetlakók” címét viseli, a második rész: „A sors gyermeke” címét. A kötet karácsonykor fog megjelenni s szép karácsonyi ajándéknak fog szolgálhatni. A 11–12 ivvel bíró regénykötet ára a fűzött példánynak 1 frt, diszkötésesnek 1 frt 50 kr. lesz. A munka Légrády testvérek sajtójából kerül ki s a legizlésebb kiállítású lesz. Az előjegyzések és az előfizetési díjak szerző nevére f. évi november 10-ig küldendők be, Budapest, Elemér utca 15-i szám, I. emelet, 9. ajtó alá.

Közgazdaság.

□ Vásárlások az ezredéves kiállításán. Az országos iparegyesület nevében, annak elnöksége a következő felhívást intézte a közönséghez a hazai ipar pártolása érdekében: Az ezredéves országos kiállítás általánosan elismert erkölcsi sikerét nagy mértékben előmozdítaná, ha a hazafias közönség a kiállító iparosok által hozott áldozatokat kellőképpen méltányolná. Ez természetesen első sorban a kiállított tárgyak megvásárlása által történhetik. Előkelő köreink és általában nagy fogyasztó közönségünk a kiállításon meggyőződhetnek a magyar ipar versenyképességéről és számos oly kitűnő tárgyat találhatnak az ipari csoportokban, a melyeknek megvásárlása által jelentékeny szolgálatot tehetnek a kiállításban részt vett iparosoknak. Az ezredéves kiállítás messzeható jelentőségének fogva is bizonyára sokan kívánnak egy-egy emléket beszerezni, hogy a későbbi nemzedékek méltánylását is biztosítsák a nagy nemzeti ünnep e méltó kerete számára. Felhívjuk tehát a mélyen tisztelt közönséget, hogy a kiállítás hátralevő rövid idejét egyrészt szükségleteik fedezésére, másrészt emléktárgyaik bevásárlására a legjobban felhasználni sziveskedjék, hogy a hazai ipar iránt való elismerését az ezredéves ünnep alkalmából méltóképpen kifejezésre juttassa.

S a nemes ifju e szent érzelem hatása alatt legyőzi keble fájdalmát s tekintetén nem látszik meg a vihar, mely bensejében dúl.

— Még sem hallott semmi hírt sem arról az eltűnt Pista kocsisról, Szivós uram?

— Nem, semmit, egyetlen szót sem. Kerestettem mindenfelé; elkövettem mindent, mit csak tehettem, hogy legalább megbizonyosodjam felőle, él-e, vagy meghalt, de mindhiába.

— Pedig soha semmit sem vettünk rajta észre, mi talán elégedetlenségét, titkos fájdalmát, vagy életuntságát mutatta volna. Ugy bántunk vele, mintha fiunk lett volna, hiszen már évek óta nálunk volt és mégis . . . mégis . . .

A tisztes Szivósné ősz fűrtü fejét csöndesen csóválva fejezte ki részvétét a szegény cseléd iránt.

— Mindnyájan megfeledkezünk az öreg Tamásról, ki akkor este Loránttal haza hozott kedves szülőim házához, szól az ifju Szivós János.

— Szegény öreget ágyba döntötte betegsége, melyből csak alig nem rég lábadt fel, felel barátja szavaira Szabó Loránt.

— Ez agg koldus viselete is feltűnő volt amaz emlékezetes estén.

Kamarás fiának e megjegyzésére ismét Loránt adta meg a felvilágosítást. Elbeszélte Tamás bátya megrémülését, midőn hazafelé szállították barátja véres testét s felemlíté előtte a vágató kocsi, gazdáival együtt.

— Már gyakran kérdeztem volna ennek okát Tamás bátyától, de én csak gyengeségnek tartottam az

egészet s kiméltem is aggot, nehogy ismét valami bűt okozzak neki. Mig végre ő maga világosított fel . . . Midőn betegsége egészen elgyengíté, egy nap magához hivatott . . .

Sietve, bár nem kis csodálkozás nélkül engedelmekedtem kívánatának . . . Ekkor tárta fel előttem a valót. A kocsi ő is látta, s meg is ismerte gazdáját! a rácz vezér volt, ki iránt az agg koldus, mély gyűlölettel viseltetik. Rögön az villant meg elméjében, midőn én előadtam neki a történeteket, hogy talán azok követték el a gaz merényletet, ezért okozta gyengeségét.

Lóránt e szavait mély csend követte; minden arcon meglátszott a meglepetés, mit a váratlan hír okozott. Kamarás János türelmetlenül nézett hol atyjára, hol a tisztes tanácsosra, ki töprenkedve gondoltak sejtelmük megvalósulására.

— De hát mi összeköttetésben van azokkal a vadakkal az öreg Tamás; mi okozta felhevülését, miért gyűlöli a rácz vezért, ő, a szegény koldus?

Az ifju Szivós e kérdésére azonban néhány percig nem válaszolt senki. Loránt gondolataival volt elfoglalva s arcan meglátszott a töprengés, vajjon feleljen-e barátja szavaira? S látva a reá függesztett pillantásokat, végre felvetette tekintetét.

— Hosszu története van az öreg Tamás ez ismeretségének, s gyűlöletének, melylyel ez ember iránt viseltetik. Még mielőtt Tamás bátyja ily nagy szegénységbe jutott volna — mint maga beszélt nekem — boldoglan élt feleségével, s kis fiával gazdag örökségből. De egy éjjel a császár seregei mellett harcoló ráczok megrohanták házat, őt emberfeletti küzdelme

□ **Állategészségügyi forgalom.** A boszniai és hercegovinai országos kormány f. évi augusztus hó 27-én kelt 111.965. sz. hirdetménye szerint a hasított körmű állatoknak (szarvasmarhák, juhok, kecskék, sertések) bevitele Tolna, Baranya, Somogy, és Zalavármegyék területéről, Boszniába és Hercegovnába ez idő szerint további intézkedésig tilos.

□ **Államelőleg-szükséglet.** Az állami biztosítást elvező pécs-barcai vasút a folyó évi október hó 1-én esedékes elsőbbség kötvények beváltására, dacára annak, hogy üzleti eredményei alapján 7.900 frtnyi állami előlegre tarthatna igényt, állam-előleget nem vesz igénybe.

TÁVIRATOK.

— **Nemzetközi békekongresszus.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma délelőtt 10 órakor gyűltek egybe a nemzetközi békekongresszus tagjai a Lipót-utcai új városház disztermében. Az egybegyűlteket Túrri István tábornok üdvözölte. Beszédében hivatkozott arra, hogy céljuk, a világbéke nem olyan ábránd, mint sokan hiszik. Ime, még nem is olyan régen, az urak és jobbágyaik között mily végtelen űr tátongott; ugyan ki merte volna akkor mondani, hogy nemsokára elérkezik az idő, mikor az urnak és jobbágyak egyazon közös bíróság fog egyenlő igazságot osztani. A nemzetek közt felmerülő nézeteltéréseket tanácsosabb egy szénátusra, vagy testületre bizni, mint karddal megoldani. Ezután Ráth Károly főpolgármester üdvözölte a kongresszust. Percel Dezső belügyminiszter franciául szólott. Nagy örömmel üdvözli a kormány nevében a sokszor félre ismert nemzet fővárosában a kongresszus tagjait. Az a nemzet, mely ezredéves ünnepét üli, melynek története legjobban tanúsítja az önk elveinek helyességét, a legnagyobb mértékben méltányolja a fenséges ideákat. Fogadják őszinte óhaját, hogy törekvéseiket minél előbb biztos siker koronázhassa. Suttner Berta báróné a sajtót élte, mire Rákosi Jenő felelt. Ezután meg többen beszéltek a külföldiek közül, majd kihajtottak a kishitába, ahol Szalay Imre és Gelléri Mór titkár fogadták és üdvözölték őket, a mire Suttner báróné felelt zajos tetszés zajban.

— **Gazdák kongresszusa.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A gazdák kongresszusát Darányi Ignác földművelési miniszter ma délben megnyitotta az Akademia disztermében.

Laptulajdonos	Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV	PLEININGER FERENC
	TAIZS JÓZSEF
	kiadó.

NYILT-TÉR)

Legfinomabb

kárpáti juhturót

kis bődönökben 45—50 krig ajál:

NICK A. K. Pécs,

a bazár udvarban és király-utca 3. sz.

271. szám.

b. v. 1896.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102 §-a értelmében ezennel közbirré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróság 1895. évi 6898 számú végzése következtében, Simonffay János ügyvéd által képviselt, Krebsz Margit bozsoki lakosné javára, ifj. Décsi János bozsoki lakos ellen 331 frt s jár. erejéig 1896. évi július hó 20-án fogatott kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 431 frt 50 krra becsült tiszta busa, roza, árpa, szalma, deres és szürke kanca ló, lószerszám, felszerelt vastengelyű kocsi, pej kanca csikó, vörös fehér-tarka üsző, széna és gazdasági eszközökből álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a pécsváradi kir. járásbíróság 4336/p. 1896. számú végzése folytán 331 frt tőkekövetelés, 47 frt 38 kr. már lejárt kamatokból még fizetetlen 34 frt 88 kr. és eddig összesen 41 frt 14 krral bíróság már megállapított költségek erejéig Bozsokon, alperes lakásán leendő eszközésére 1896. szeptember hó 24. napjának délelőtt 11 órája határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §. értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérők becsáron alul is elfognak adatni.

Kelt Pécsváradon, 1896. évi szept. hó 10. napján.

GYIMOTHY JÁNOS
kir. bírósági végrehajtó.

3972. sz.

tlk. 1896.

Árverési hirdermény.

A dárdai kir. járásbíróság mint telekkvi hatóság közhírré teszi, hogy Forster Sámuel

és neje Csácsinovits Anna vörösmarti lakosok végrehajtatóknak, Babocsi Pál és neje Kovács Anna vörösmarti lakosok végrehajtását szenvedők ellen 500frt tőkekövetelés és járul. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. jbiróság területén levő, Vörösmart községben fekvő, a vörösmarti 434. sz. tjkvben felvett 1438. hrss. házra és szőlőre 664 frt, az 1885. sz. tjkvben foglalt + 2455. hrss. ingatlanra 150 frt, s ugyanezen tjkvben felvett 2364/210 hrss. ingatlanra 114 frt, végül a darázi 388. sz. tjkvben felvett 2341. hrss. és 12 frt 59 kr. szőlőváltással terhelt ingatlanra s így a végreh. törv. 156. §-a alapján Horváth Erzsébet társtulajdonos részére 12 frt, és ugyanezen tjkvben felvett, 60 frt 72 kr. váltáságtökével terhelt 2349. hrss. ingatlanra és így a végrehajtási törvény 156. § a alapján Horváth Erzsébet társtulajdonos részére is 63 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi október hó 1. napján d. e. 10 órakor Vörösmarton a jegyzői irodában és d. u. 4 órakor Darázs községben a jegyzői irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladtni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát, vagyis 66 frt 40 kr, 15 frt, 11 frt 40 kr, 1 frt 20 kr, 6 frt 30 krt készpénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881-ik 60. t. cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán a kir. jbiróság mint telekkvi hatóságúai 1896. évi június hó 10. napján.

Balaskó János
kir. aljársbíró.

Hirdetés.

LILL ISTVÁN pécsi kereskedő csódtömegéhez tartozó áruraktár s teljes bolti berendezés a csódválasztmányok f. évi szeptember hó 12-ik napján tartott ülésében hozott határozata folytán **zárt ajánlati tárgyalás útján** eladatik.

A zárt ajánlatoknak alulírott tömeggondnokhoz leendő benyújtására határidőül

1896. évi szeptember hava 26-ik napjának déli 12 órája

tűzetett ki; s ugyanezen napon délután 4 órakor tartandó választmányi ülésben fog azok el-, vagy el nem fogadása felett határozat hozatni.

A zárt ajánlatokban az **1424 frt 10 krnyi** becsértéknek 10%-ja, vagyis **142 frt 41 kr. készpénzben**, vagy óvadékképes értékpapirokban melléklendő.

A kinek ajánlatát a választmány elfogadja, köteles a vételárt nyomban a tömeggondnok kezéhez készpénzben lefizetni, az áruraktárt pedig 24 óra alatt átvenni, jogositva lévén egyuttal a bolt bérletét 1897. évi május hó 1-ső napjáig átvállalni az ezen időtartamra eső bér fizetése mellett.

A választmány sem a leltár helyessége, sem az áruk minősége tekintetében szavatosságot nem vállal, az ajánlatok elfogadásához kötve nincs, sőt jogositva van valamennyit is visszautasítani.

A vételügylet utáni bélyeg- és jogilleték vevőt terheli.

Az áruraktár és berendezés beszerzési ára 3709 frt 60 krt tesz.

Az áruraktár megtekintése s felvilágosítás végett érdeklődők alulírott tömeggondnokhoz forduljanak a hivatalos órákban.

Pécs, 1896. szeptember 17. nspján.

Csigó János

ügyvéd, tömeggondnok.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

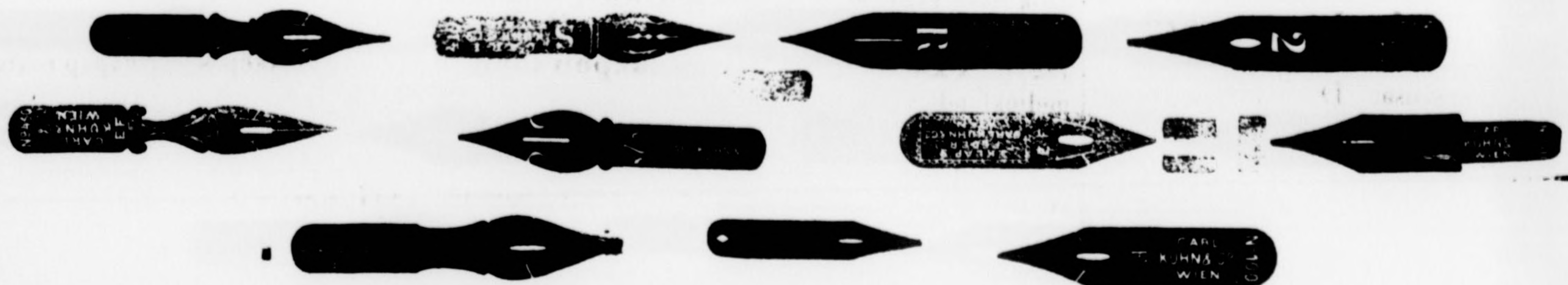
fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segélyével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

Kuhn-féle **író-tollak** nagy választékban.

Különféle levélpapírok. (Röntgen-féle sugaraknak ellenálló, kerékpár-jelvényes stb.)

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.